

det er høist paafaldende — det tør jeg vel nok sige — at den ærede Statsrevision har overset dette, har det for mig været endnu mere paafaldende, at Udvalgets ærede Flertal efter at være gjort opmærksom derpaa ikke har kunnet erkjende Rigtighedens deraf. (Suel: Maa jeg bede om Ordet?). Det vil jo ses, at man nu dog vil indtage en noget anden Position til Sagen, end man tidligere gjorde. Medens Statsrevisionens Argumentation er den: I 1855 blev det vedtaget, at der skulde være en Reservecfond ved Theatret, og at denne ikke maatte røres uden Bevilling fra Rigsdagens Side, altsaa har Regjeringen ikke haft Ret til at røre ved den, er man nu — for saa vidt tror jeg nok, at man har erkjendt Bøgen af, hvad jeg har oplyst — gaaet en anden Vej. Den ærede Ordfører sagde idag, at jeg skulde have fremstillet Sagen saaledes, som om Forhandlingerne i 1858 Intet indeholdt, der forbyd Regjeringen at bruge Reservecfonden, men derimod mente han, at det vilde have været nødvendigt at finde Noget i dem, som ikke blot ikke forbyd det, men tillod det. Jeg tror imidlertid ved det, jeg har oplæst, at have tilstrækkelig paavist, at Forholdet er netop saaledes. Regjeringens Forslag og Rigsdagens Opfattelse deraf og Rigsdagens Afstemning, navnlig den Afstemning, hvorved den Lod baade i denne og i alle følgende Finantslove Reservecfonden ikke længere staa som en Bevillingspost paa Theaterbudgettet, give uforkastelige Vidnesbyrd om, at der ikke blot ikke er noget Forbud, men at der har været en udtrykkelig Overenskomst, en ligefrem Tilladelse for Regjeringen til at bruge Reservecfonden. (Suel: Men ingen Lovhjemmel!). Det er lidt underligt, at de Herrer, der ellers ere saa overmaade stærke i at hævde Finantsloven som en Lov af samme Natur og af lige saa god Bessaffenhed som enhver anden Lov, nu saa ganske slaa Brag paa den. Det er lidt underligt; det forekommer mig dog lidt mistænkeligt, at de saaledes gaa imod deres egne Meninger. Men dertil kommer saa det, at vi vel maa erindre, at her ikke alene er Tale om, hvad der er fset en enkelt Gang — thi havde dette været Tilfældet, var det en anden Sag — men Tale om, hvad der stadigt er fulgt paa alle følgende Finantslove. Der er ingen mellemkommende Afgaer, Overenskomster eller Nogetsomhelst fset, og man har stadigt paa de følgende Finantslove fulgt den Fremgangsmaade, som man slog ind paa i 1858 ved Finantsloven for 1859—60, at labe Reservecfonden gaa ud af Finantsloven. Derfor er det altsaa, at der er den fulbeste Frihed for Regjeringen til at benytte Reservecfonden uden Bevilling. Men havde Nogen haft den sjerneeste Tvivl — hvad jeg ikke vilde have anset for muligt, naar jeg ikke havde hørt det, — maatte den svinde ved, hvad der foregik i 1870, og det er mig ubegribeligt, at Statsrevisionen — uden at tage Hensyn til den hele Karakter af den

Bevilling, som blev givet i 1870 og gjentaget i de følgende Aar, den Overenskomst, som da blev truffen, og Bessaffenheden i det Hele taget af de Finantslove, som senere ere komne frem — har kunnet hænge sig i to Bestemmelser i disse Finantslove og deraf vilde udlede Nogetsomhelst. Jeg havde troet, at jeg var færdig med denne Opfattelse, men da den i Dag er kommen frem igjen fra det ærede Medlem for Nørresundby (Suel) om disse Punkter 7 og 9, saa maa jeg dog komme tilbage dertil igjen. De vide Alle, mine Herrer, og navnlig de Medlemmer, der sad i Rigsdagen i 1870, at man dengang fik forelagt af Regjeringen et Forslag om Bygnings- og Lønningsforholdene ved det lgl. Theater, men at dette Forslag blev forkastet. Derefter blev der indbragt paa Finantsloven Bestemmelser sigtende til at sikkre Theatret et Tilskud for en længere Tid, og et enkelt Medlem indbragte et Forslag til Lov om Theaterbygningen. Regjeringens Forslag havde indeholdt, dels at der skulde opføres en ny Theaterbygning og dels, at der skulde sikkres Theatret et Tilskud for 10 Aar af 50,000 Rbd. om Aaret. Dette Forslag blev forkastet. Men derimod bragte man det frem paa Finantsloven, at der skulde sikkres Theatret 250,000 Rbd. af Sorø Akademis Midler, saaledes at de skulde bevilges med $\frac{1}{5}$ hvert Aar. (Suel: Det er galt). Jeg kan dog ikke ikke tro, at det ærede Medlem vil benægte, at man paa Finantsloven opførte opførte dette; det staa aldeles udtrykkelig der; hvis jeg havde den ved Haanden, vilde jeg med Lethed kunne læse det op. Der staa udtrykkelig, at man faaer det første Afdrag af et saa rigt Tilskud paa 250,000 Rbd. Jeg tror, at det lyder netop saaledes. (Suel: Det er rigtigt). Saa ere vi jo enige. Altsaa, hvad var Meningen heraf? Var det ikke den, at man vilde sige: Theatret skal i de næste 5 Aar have sikkret 250,000 Rbd.? Man vilde gjøre det saa sikkert som muligt ved ikke at bevilge 50,000 Rbd. for et enkelt Aar, 50,000 Rbd. for det næste Aar o. s. v.; men derimod sagde man: Theatret skal have et 5-aarigt Tilskud af 250,000 Rbd. og nu bevilges her for dette Finantsaar det første Afdrag. Kunde der nu være nogen virkelig fornuftig Tvivl om, at Meningen deraf maatte være den, at der i de næste 5 Aar skulde komme til at staa til Theatrets Raadighed 250,000 Rbd., og at de havde Ret til at bruge disse 250,000 Rbd.? Skulde der kunne være den mindste Tvivl derom, saa maatte den i alt Fald forsvinde derved, at man ikke optog det mindste Forbud imod, at Theatret i hede til sin Reservecfond, uagtet man havde den stærkeste Opfordring dertil, hvis dette havde været Meningen; thi der var allerede dengang begyndt at opsamles en Reservecfond. I det af Regjeringen forelagte Udkast var der ogsaa udtrykkelig optaget en Bestemmelse, som omhandlede, indenfor hvilke Grændser Regjeringen